

Το Μικρόν Άστν

Α.

Διαλογικά παίγνια. Το μάθημα

εφ. *Το Μικρόν Άστν*, Αθήνα

4 Δεκεμβρίου 1899, σ. 1-2

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

[Κομψόν γραφεῖον, τοῦ ὁποῖου τὸ κῆπος ἔτακτον συνδυασμὸν ἐπίπλων καὶ κομψοτεχνημάτων, ἀρμονίζοντες τὴν χάριν τοῦ δύναντος ἡλίου.

Ὁ Γεώργιος Σαρμάτης εἰκοσιπενταετής με λεπτόν μυστικὸν καὶ μακρύς οφθαλμούς, κάθηται μελῶς, ἀνακνίσκων.

Αἰρῆς τοῦ ἀναγγέλλεται ἡ Ἐλένη Ἀρνού. Ὁ Γεώργιος καταστέλλει κίνημα ἀνίας. Εἰσέρχεται μικρὰ κομψή, ἡ Ἐλένη Ἀρνού.

Φύρεμα περιπάτου βυσσινόχρουν με μαύρα σειρήνια εἰς τὸ περιόριον. Σώμα λεπτόν, στάσις καλὰμου ἐτοίμου νὰ θρασυθῇ. Σωρὸν ἀμύλαμα πορσελάνης καὶ ἰων].

Ἐλένη. Καλημέρα Γεώργιε. Ἐπέρασα νὰ ἴδω τὴν Καίτην. Δὲν εἶνε ἐδῶ; Ποῦ τὴν ἀρῆνεις πάλιν νὰ τρέχῃ; Γεώργιος. Μοῦ εἶπεν ὅτι πηγαίνει δι' ἐπισκεψίαν. Εἶνε καὶ τι ποῦ βαρύνεται φοβερά. Ὑποθέτω ὅτι θὰ γυρίσῃ καὶ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι ἤθελε νὰ σὲ ἴδῃ.

Ἐλένη. Τὴν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ τὸσον. Γεώργιος. Ναι, ἀγγίζω νὰ ζηλεύω. (Ὡλέπων τὴν Ἐλένην ἐτοιμαζομένην νὰ φύγῃ). Ἀ, φεύγετε;

Ἐλένη. Ναι... φεύγω, ἡ μᾶλλον ὄχι, μένω. Εἶνε ἡ καλλιτέρα ὥρα διὰ νὰ σοῦ εἶπω καὶ. Ἐχω νὰ σὲ ἐπιπλήξω κύριε.

Γεώργιος. Νὰ μὲ ἐπιπλήξετε; Ἐλένη. Ναι. Σεύρεις πολὺ καλὰ, ὅτι ἀγαπῶ τὴν Καίτην καὶ σεύρεις ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου θέλω τὴν εὐτυχίαν της. Ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ βλέπω ὅτι εἶνε δυστυχῆς. Δὲν ἤξεύρω ποῦ ἔχετε τοὺς ὀφθαλμούς σας ἐστὶς αἱ ἀνδρες ὅταν πρόκηται δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ Καίτη ζηλεύει. Νὰ τὸ πρᾶγμα σὲ δυὸ λόγια. Ἡ Καίτη ζηλεύει, ἡ Καίτη νομίζει ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ πλέον, ἡ Καίτη εἶνε βεβιαία ὅτι τὴν ἀπατᾷ καὶ ἡ Καίτη με ἐποφόρτισε νὰ μάθω, νὰ τὴν διαβεβαιώσω, νὰ σὲ συμβουλευσω, νὰ σὲ φέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν...

Γεώργιος. Νὰ μὲ φέρετε εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν; Ἐλένη. Ναι, νὰ σὲ φέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ πρέπει νὰ τὸ κάμω (ἀποφασιστικῶς). Καὶ θὰ τὸ κάμω. Διατί ἐπὶ τέλους εἴμεθα φίλοι ἂν ὄχι διὰ νὰ ὑπερασπιζώμεθα ἀλλήλους! Καὶ κύτταξε, κύριε, διότι δὲν παίζετε μαζὶ μου. Εὐρῆκες τὴν Καίτην, ἓνα κοριτσάκι ἀκόμη, ἓνα παιδί τὸ ὅποῖον ἐπῆρες ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της μητέρας του καὶ κάμνεις ὅτι θέλεις.

Γεώργιος. Ἀλλὰ, κυρία μου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπὶ τέλους κάνετε λάθος. Ἡ Καίτη εἶνε τρελλή, ἂν νομίζῃ ὅτι ἐπειδὴ κάμνω τὴν δουλειά μου, ἐπειδὴ δὲν ἐδέθηκα ὅπως

ὁ Ἡρακλῆς εἰς τῆς Ὀμφάλης τὴν ποδιάν, διὰ τοῦτο δὲν τὴν ἀγαπῶ!... Καὶ ἐπειτα σὰς ἐθαλεσᾷς διὰ νὰ μὲ φέρετε εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Αὐτὸ πάλιν...

Ἐλένη. Αὐτὸ εἶνε φυσικόν. "Ελα, ἀρῆσέ τα αὐτὰ καὶ ἐξήγησέ μου μᾶλλον τί συμβαίνει. "Ας μὴ συζητοῦμεν τὸ γεγονός. Ὅτι ἐγκαταλείπει τὴν Καίτην, αὐτὸ τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ καὶ σοῦ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ. Ἀλλ' ἄς ἴδωμεν τὴν πληγὴν. Εἰς ἐμὲ ἡμπορεῖς νὰ εἴπῃς τί συμβαίνει. Ὁμιλεῖς ὡς πρὸς φίλην ἡ μᾶλλον ὡς πρὸς φίλον σου. Καὶ ἀκόμη περισσότερον, ὁμιλεῖς ὡς πρὸς ἱατρὸν.

Ἐλένη. Ὁ Γεώργιος τὴν ἀτενίζει ἐν δευτερόλεπτον με ὕψος περιέργου. Ἐπειτα με μίαν προσποιητὴν μελαγχολίαν μεγαλύνει καὶ αἰφνυδίαν:]

Γεώργιος. Δυστυχῶς, δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω. Ἐλένη. Διατί;

Γεώργιος [με τὸ αὐτὸ ὕψος]. Διότι ἐμαντεύσατε. Τρόντι ἐγκαταλείπω τὴν γυναῖκά μου. Ἐπειτα ἴσως εἶμαι παρὰ τοῦτον τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν. Καὶ εἶνε δυστύχημα εἶνε δυστύχημα, τοῦ ὁποῖου πρῶτος γνωρίζω τὸ μέγεθος. Ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ, δὲν ἡμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικὰ.

Ἐλένη. Καὶ μολαταῦτα πρέπει. "Ελα εἰπέ μου, ἐξηγήσου μου ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ ἐννοήσω... [Μὲ βραδύτητα] Ἀγαπᾷ ἄλλον;

Γεώργιος [χαμηλῶν τὸν ὀφθαλμὸν]. Λοιπὸν ναι, ἀγαπῶ ἄλλον, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀλλὰ μὴ μὲ ἐρωτᾷτε περισσότερα.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Ἐλένη. Ναι, ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Σεύρω καὶ ἐγὼ, θεέ μου.

Τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκεῖνος ἐγείρεται ἀποτόμως, ἀποσύρει τὰς χεῖράς του καὶ λαμβάνει τὸ πρότερον ψυχρότατον ὕψος του).

— Κυρία μου, ἡ κωμωδία ἐκράτησεν ἀρκετά. Εἶμαι κουρασμένος καὶ ἄλλως τε ἔχω ἀνάγκην τῆς συγγνώμης σας.

Ἐλένη. Τί θέλετε νὰ εἴπητε ;

Γεώργιος. Ἡθέλησα νὰ σᾶς ἀνταποδώσω ἓνα μικρὸν μάθημα. Δὲν εἶνε εὐκόλουν τὸ ἔργον τοῦ ἠθικολόγου καὶ τοῦ διδασκάλου. Χρειαζονται πολλαὶ δυνάμεις. Ἴσως, ὅταν παρέλθουν ἀκόμη πολλὰ ἔτη καὶ ἀποκτήσετε πολυτίμους ρυτίδας, νὰ δύνασθε νὰ ἀναλαμβάνετε τὰ καθήκοντα συνφιλοτρίας συζύγων. Βεβαιωθῆτε ὅτι ἀγαπῶ τὴν Καίτην,

πάντοτε τὴν ἀγαπῶ, καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς πατήρ. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τὴν ἠγάπων, δὲν θὰ ἦτο ὁ καταλληλότερος δι' αὐτὴν τρόπος, νὰ σᾶς στείλῃ ὅπως μὲ φέρετε εἰς τὴν εὐθεϊαν ὁδόν. Κρίμα ὅτι δὲν θὰ μάθῃ ποτέ — σᾶς βεβαιῶ, σᾶς δίδω τὸν λόγον μου — τὴν ἑκβάσιν τῆς ἀποστολῆς της. Ὅχι, αἱ γυναῖκες ἔχετε πολὺ ὀλίγα κύτταρα ἀντοχῆς καὶ πολλὰ κύτταρα ἐγκαταλείψεως, ὥστε νὰ παίζετε διπλωματίας εἰς τὰ αἰσθήματα.

Ἐλένη (μὲ λύσσαν). Εἰσθε πολὺ καλὸς ἠθοποιὸς κύριε, καὶ σᾶς συγχαίρω.

Γεώργιος. Εἶνε μία ἐπιτυχία, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ μοῦ συγχωρήσετε ποτέ. Τὸ ξεύρω... Ἀπέκτησα ἓνα ἐχθρὸν θανάσιμον. Ἄν δὲν ἔχετε ἀντοχὴν, ἔχετε ὅμως μνήμην αἱ γυναῖκες. (Ἀκούεται κρότος ἀμάξης). Ἄ, ἰδοὺ, ἡ Καίτη ἔρχεται. Ἐκέρδισα τε σεῖς εἰς τὸ παιγνίδι καὶ ἐπὶ τέλους ἐμάθατε ὅ,τι ἠθέλατε. Ἐμάθατε καὶ τι εὐχάριστον ἐπὶ τέλους, ὅτι μένω πιστὸς εἰς τὴν σύζυγόν μου. Ἄν δὲν ἦτο αὕτὴ ἡ τρομερὰ πληγὴ τοῦ ἐγωΐσμου σας, ἔπρεπεν, ὑποθέτω, νὰ εἰσθε μᾶλλον εὐχαριστημένη... διὰ τὴν Καίτην.

(Ἡ θύρα ἀνοίγει ὀρμητικῶς καὶ ἡ σύζυγος εἰσέρχεται).